

A Pécsi Ítéltábla a Müllner Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Pap Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt a Baranya Megyei Bíróságon indított perében a 2011. június 8. napján kelt 11.P.21.378/2011/13. számú közbenső ítélet ellen az alperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az akkor még más-más személlyel házassági kötelékben élő peres felek 1991. augusztus 12. napján élettársi kapcsolatot létesítettek. Az 1993. május 5. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolták a P, M út 00. IV/14. számú ingatlant, amelyben a felperes 2/3, míg az alperes 1/3 tulajdoni illetőséget szerzett. Élettársi kapcsolatukat 1994. december 7. napján megszakították. Az ingatlanon fennálló közös tulajdont megszüntették, az alperes tulajdoni illetőségét a felperes 230.000 forint ellenérték fejében magához váltotta, egyben átvállalta az ingatlanon fennálló tartozások teljesítését. A peres felek 1995. februárjában kapcsolatukat rendezték, az alperes visszaköltözött a korábbi - immár a felperes kizárólagos tulajdonát képező - közös ingatlanba, majd a nyáron közösen O-ba utaztak. 1995. júniusában az alperes megvásárolta a felperes lakásával szomszédos P, M út 00. IV/15. számú ingatlant, ahová a felek - a lakás közös felújítását követően - 1995. őszén beköltöztek. A felperest 1999. április 2. napjától október 11. napjáig a Sz Kórházban gyógykezelték, ahol az alperes rendszeresen látogatta. A kórházi kezelés alatt a felperes leányának jelentős összegű közüzemi tartozása halmozódott fel, ezért a P, M út 00. IV/14. számú ingatlant a felperes értékesítette, és annak árából leánya és unokája lakhatásának biztosítása érdekében K-n vásárolt lakást.

A peres felek a p vásártéren - két külön elárusítóhelyet fenntartva - közös cipőkereskedést folytattak. A 2000-es évek elejétől a nyári időszakban Sz-on és B-n is árultak cipőket, később két alkalmazottat foglalkoztatva. 2000. február 28. napján a felperes az egyéni vállalkozói igazolványát visszaadta, és 2000. áprilisától kisegítő családtagként, majd később alkalmi munkavállalói könyvvvel dolgozott az alperes vállalkozásában. A nagyobb üzleti haszon reményében 2004. évtől közösen vettek részt az őszi és tavaszi ruhavásáron, a b-i S Csarnokban.

2010. június 16-án a felek az élettársi kapcsolatot megszakították, és a felperes a közösen használt, de az alperes tulajdonában álló P, M út 00. IV/15. számú lakásból K-ra költözött.

A felperes keresetében az élettársi közös vagyon megosztását kérte. Állította, hogy közöttük 1991. augusztus 12. napjától 1994. december 7. napjáig, majd 1995. februárjától 2010. június 16. napjáig élettársi kapcsolat állt fenn.

Az alperes nem vitatta, hogy 1991. augusztus 12. napjától 1994. december 7. napjáig az élettársi kapcsolatuk fennállott, állította azonban, hogy újabb élettársi kapcsolatot a felperes által hivatkozott 1995. februárjával szemben csak 2003. szeptemberében létesítettek.

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a peres felek az élettársi kapcsolat 1994. december 7. napján történt megszakítását követően 1995. februárjától ismét érzelmi és gazdasági közösségben éltek együtt, közös háztartást vezettek, vagyoni ügyeiket közösen intézték, összetartozásuk a kívülállók számára is egyértelmű volt. Mindezek alapján közbenső ítéletében megállapította, hogy a peres felek 1991. augusztus 12. napjától 1994. december 7. napjáig, majd 1995. februárjától 2010. június 16. napjáig élettársi kapcsolatban éltek.

A közbenső ítélet részbeni megváltoztatása érdekében az alperes fellebbezett. Kérte annak megállapítását, hogy közöttük az élettársi kapcsolat - 1994. december 7. napját követően - csak 2003. ősztől kezdve állt fenn. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy 1995. februárjában a gazdasági kapcsolatot is helyreállították. D.K-né, R.J. és K.I. tanúk vallomása éppen azt igazolja, hogy a nem vitásan fennálló érzelmi kapcsolat mellett az alperes önállóan gazdálkodott, 1995. és 2000. között a felperessel közös vállalkozási tevékenységet nem folytatott. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás bizonytalan és ellentmondásos tanúvallomásokon alapul.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást a bizonyítékok helyes és okszerű, a Pp.206.§-a (1) bekezdésében megkívánt szempontoknak minden tekintetben megfelelő mérlegelésével állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel

és a közbenső ítéletben kifejezésre jutó érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A felek közel két évtizedes kapcsolata alatt az élettárs fogalmát a Ptk. részben eltérően határozta meg. Az élettársi kapcsolat kezdetének időpontjában hatályos 578/G.§-ának (1) bekezdése szerint az élettársak házasságkötés nélkül, közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben együttélő nő és férfi. A Ptk. 1996. évi XLIII. törvény 2.§-ával megállapított, 1996. június 19. napjától hatályos 685/A.§ értelmében az élettársak - ha jogszabály másként nem rendelkezik - két, házasságkötés nélkül közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együttélő személy. 2009. július 1. napjától hatályos a Ptk. 685/A.§-ának a 2009. évi XXIX. törvény 6.§-ával megállapított, és az elsőfokú bíróság által is idézett szövege, amely szerint élettársi kapcsolat áll fenn két olyan házasságkötés vagy bejegyzett élettársi kapcsolat létesítése nélkül közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben (életközösségben) együtt élő személy között, akik közül egyiknek sem áll fenn mással házassági életközössége, bejegyzett élettársi életközössége vagy élettársi kapcsolata, és akik nem állnak egymással egyenesági rokonságban vagy testvéri, féltestvéri kapcsolatban.

A idézett rendelkezések összevetéséből megállapítható, hogy az élettársi kapcsolat fennállásának elismeréséhez - a közös háztartás és az érzelmi kapcsolat mellett - a törvényalkotó minden esetben megkívánta az együttélő személyek gazdasági közösségét is. Az ítélkezési gyakorlat a gazdasági közösség megállapítása kapcsán elsősorban a felek közös cél érdekében való együttműködésének, vagyis a közös életvitelnek és a jövedelmek közös célra történő felhasználásának tulajdonít döntő jelentőséget. A pénzkezelés módja, a felek külön néven álló, a másiktól független rendelkezési jogot biztosító folyószámlájának megléte - nem ügydöntő, mert az élettársak gazdálkodása életkörülményeiktől függően különböző lehet (BH1996.258.,BDT2002.560.).

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások, okirati bizonyítékok és a peres felek előadása alapján helyesen következtetett arra, hogy a felek között az élettársi kapcsolat meghatározó elemét jelentő gazdasági közösség az alperes által hivatkozott 2003 őszi időpontot megelőzően, már 1995. február hónapjától fennállt. A tanúvallomások közül a másodfokú bíróság kiemeli H.J-né vallomását, aki szerint a kilencvenes évek közepétől mindenkinek, aki a vásártéren dolgozott, természetes volt, hogy a felek együtt élnek, együtt gazdálkodnak, együtt dolgoznak a B-n, együtt járnak áruért, és egy lakásban élnek. Hasonló tartalommal nyilatkozott a felek - alperes által vitatott - egy lakásban, és közös háztartásban éléséről - más tanúk mellett - H.N.É. és H.K.Zs. is. A tanúk vallomásában jelentkező, a fellebbezésben kifogásolt bizonytalanságok és hiányosságok (egy családi vacsoráról készült videofelvétel hiánya, a felperes leányának pontos iskolai végzettségével, illetve a közös lakás konyhájának átalakításával kapcsolatos tévedés) nem olyan súlyúak, hogy ezekre tekintettel a bíróság a tanúk vallomását a bizonyítékok köréből kirekessze.

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletes indokát adta annak, hogy D.K-né, R.J. és K.I. tanuk vallomását miért hagyta figyelmen kívül a tényállás megállapítása során, amely indokokkal a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetért.

Az alperes egyes tényállításai (a tulajdonát képező P, M út 00. IV/15. számú ingatlan közös felújítása (4/A/2. szám alatti ellenkérelem), a felperes tulajdonát képező P, M út 00. IV/14. szám alatti lakás, majd a K, K utca 00. szám alatti ingatlan felújításában való alperesi közreműködés (10. számú jegyzőkönyv) szintén a gazdasági közösség fennállására utalnak.

Valamennyi bizonyítékot mérlegelve az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az érzelmi kapcsolat mellett a felek 1995. februárjától közös háztartásban éltek, közösen gazdálkodtak, összetartozásukat minden vonatkozásban harmadik személyekkel szemben is vállalták, így kapcsolatukat ettől az időponttól kezdődően helyesen minősítette élettársi kapcsolatnak. A másodfokú bíróság ezért érdemben helyes közbenső ítéletét a Pp.256/A.§-ának (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.253.§-ának (2) bekezdése és 254.§-ának (3) bekezdése alapján, annak helytálló indokaira utalással hagyta helyben.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megtérítésére igényt nem tarthat. A felperesnek a másodfokú eljárásban a Pp.75.§-ának (1) -(3) bekezdése szerint megtérítendő költsége nem merült fel.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp.256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s, 2012. január 23.

Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró